

MÁJUS 1 ÜNNEPE

Munkásünnep, nemzetközi ünnep, harci ünnep — ez május elseje, melyet hatvanegyedszer ünnepel az egész nemzetközi munkásosztály és az egész világ dolgozó népe. A kapitalizmus ellen a szabadságért, a békéért, a demokráciáért és a szocializmusért harcoló munkások testvérisége ünnepnapjának e hármasság jellege nem változott az 1890-es május elseje óta eltelt hat évtized alatt. De alapvetően megváltoztak az osztályerőviszonyok és így május elseje jelentősége is.

Amíg 1917 előtt, a Nagy Októberi Szocialista Forradalom győzelme előtt a jövő társadalmáért, az egész világot átjogó kapitalista rendszer ellen harcolt a nemzetközi munkásosztály, addig a Nagy Októberi Szocialista Forradalom után már a világ egyhatodán a felszabadult munkásosztály győzelmesen, szabadon ünnepelte május elsejét — a világ többi részén pedig a Szovjetunió példájából erőt merítő proletariátus vette birtokába az utcát, tüntetve az általános válságba jutott rothadó, pusztulásra ítélt imperializmus ellen.

A Szovjetuniónak a Nagy Honvédő Háborúban aratott győzelme, ennek eredményeként a népi demokráciák létrejötte, a kínai nép győzelme, a Német Demokratikus Köztársaság megalakulása tovább mélyítette a kapitalizmus általános válságát és lehetővé tette, hogy immár 800 millió ember ünnepelje szabadon a május elsejét. A világ dolgozói harcossereg-szemléjének napja így vált és így válik egyre inkább győzelmi ünneppé, a kizsákmányolás, az elnyomás, a háborúk világa felett győzedelmeskedő új világ — a szocializmus és a béke világának ünnepévé.

A kapitalista országok dolgozói számára május elseje még véres ünnep. De hiába való a tőke urainak és jobboldali szociáldemokrata, titóista, vagy másfajta lakájainak véres terrorja, minden mesterkedése a kapitalizmus megmentése érdekében: idejük lejárt s a kommunista pártok által vezetett munkásosztály a biztos győzelembe vetett hittel folytatja és fokozza harcát, tudva, hogy

„... legbiztosabb

vetés

a kiontott vére.

Jönnek majd —

nevüket

ne is számláld össze. —

Lobog

a lobogók

millió vörösse!”

(Majakovszkij: Régi Május.)

Május elseje a békéért folyó harc ünnepe. A békéért folyó harc ünnepe nemcsak napjainkban, hanem már a legelső május elseje óta az, mert a munkásosztály kialakulása óta harcol a békéért. Marx már 1864-ben, a nemzetközi Munkásszövetség alapító üzenetében rámutatott, hogy miért kell a munkásosztálynak harcolnia a békéért:

„Ha a különböző országok munkásosztályainak felszabadulásához testvéri egyesülésük és együttműködésük szükséges, hogyan teljesíthetik e nagy küldetésüket, amíg egy bűnös célokat szolgáló külpolitika nemzeti előítéleteket játszik ki egymás ellen és rabló háborúkban pazarolja a nép vérért és vagyonát!”

Marx rámutatott, hogy éppen ezért kötelességük a munkásoknak: „... hogy behatoljanak a nemzetközi politika titkaiba; hogy figyeljék saját kormányaik diplomáciai tevékenységét; hogy szükség esetén hiúsítsák meg azt minden hatalmukban álló eszközzel. Ha nem tudják elejét venni ennek a tevékenységnek, egyesüljenek egyidejű leleplezésére és szálljanak síkra azért, hogy az erkölcs és igazság egyszerű törvényei, amelyeknek a magánemberek közötti viszonyt kell kormányozniok, a nemzetek egymásközötti érintkezésének is legfőbb törvényei legyenek.

Az ilyen külpolitikáért folytatott harc része a munkásosztály felszabadításáért folyó általános küzdelemnek.”

A Szovjetunió megszületésével létrejött a békéért folyó harc hatalmas bázisa. A Szovjetunió létrejötte óta folytatott békepolitikáját magukénak vallják a világ dolgozói. Harcukat Sztálin elvtárs történelmi jelentőségű szavai vezérlik:

„A béke fennmarad és tartós lesz, ha a népek kezükbe veszik a béke megőrzésének ügyét és végig kitartanak mellette.”

A népek Szovjetunió vezette békeharcának élén mindenütt a világon a kommunista pártok által vezetett munkásosztály halad. Az a munkásosztály, mely a berlini munkásértekezleten állást foglalt Nyugat-Németország felfegyverzése ellen és az öt nagyhatalom közötti békeegyezmény megkötése mellett, az a munkásosztály, mely Franciaországban megakadályozza a hadianyagok be- és kirakodását, mely Lotharingiában békeőrséget állva a gépek mellett, megakadályozza a hadianyagtermelést, mely a Ruhr- és Saar-vidéken megtagadja a „páncélműszakot”, mely Tito hadianyaggyárait és benzintartályait a levegőbe röpíti, mely Páristól Teheránig, a braziliai Pernambucótól Ujzéländig és Barcelónáig egyre egységesebben, egyre keményebben és elszántabban harcol az imperializmus és kiszolgálói ellen.

A béketábor erejének növelésével készült május elsejére a Szovjetunió és népi demokrácia országainak munkásosztálya is: a Béke Világtanács felhívásának aláírását újabb munkahöstettekkel támasztotta alá. A békéért folyó harc e nagyszerű formáját tükrözi a Rákosi Művek Martin-üzeme dolgozóinak az ózdi és diósgyőri martinászokhoz intézett versenykihívása:

„Most, amikor a világ proletariátusának nagy ünnepe, május 1 közeledik, amelynek méltó megünneplésére dolgozók milliói készülnek szerte a világon, egy elhatározás született bennünk. Miközben az imperialista gyilkosok új világháborúra és eddigi eredményeink elpusztítására törnek és az amerikai, nyugatnémetországi kohók Martin-kemencéi acéljából tankok, ágyúk és bombák készülnek, kötelességünknek érezzük, hogy fokozzuk termelésünket. Annál is inkább, mert tudjuk, hogy munkánk nyomán Martin-kemencéinkből a béke védelmének acélja kerül elő; az ötéves tervünk hatalmas műveihez, gépeinkhez, traktorainkhoz szükséges acél. Felemelt ötéves tervünk szerint országunk acéltermelését soha nem ismert mértékben növeljük. Az új ötéves terv eredményeként hazánk a vas és az acél országává, ipari-agrárországgá válik. Ugy érezzük, az új, felemelt ötéves terv megvalósításából felemelt termeléssel, több acéllal vehetjük ki méltóan részünket...”

A munkásosztály harca mozgósítja és magával ragadja az egész dolgozó népet, mert a béke megvédése, a szocializmus győzelme, valamennyi dolgozó közös ügye. Munkásosztályunk — és az egész nemzetközi munkásosztály — hősi harca lelkesítette a díszszemlére való felkészülésben és a díszszemlén néphadseregünk harcosait. Ez a lelkesedés azonban nem ért és nem érhet véget a béke erőinek nagyszerű május elsejei seregszemléjével. Ahogy munkásosztályunk és dolgozó népünk május elsejéből erőt merítve folytatja harcát a felemelt ötéves terv sikeréért, a Párt II. Kongresszusa által elének tűzött feladatok megvalósításáért, ahogy a nemzetközi munkásosztály, a Szovjetunió-vezette béketábor fokozza harcát az imperialista agresszorok ellen, éppúgy kell néphadseregünk katonáinak küzdeni a nyári kiképzés sikeréért, az elének tűzött kiképzési feladatok maradéktalan megvalósításáért. Farkas Mihály vezérezredes, honvédelmi miniszter bajtárs parancsának maradéktalan teljesítésével kell bebizonyítanunk, hogy készek és képesek vagyunk Hazánk, népünk, békénk védelmére, hogy megértettük kötelességünket Hazánkkal, népünkkel, Pártunkkal és a nemzetközi munkásosztállyal szemben, hogy megértettük szeretett vezérünknek és tanítónknak, Rákosi elvtársnak a Párt II. Kongresszusán mondott szarait:

„Minél jobban teljesítjük a dolgozó népünk javára hazafias kötelességünket, annál jobban szolgáljuk az emberi haladás nagy ügyét és egyben annál hívebb katonái vagyunk a proletárnemzetköziség, a béke legyőzhetetlen táborának.”

